

til finanslov, men vi er meget skeptiske over for, at den konkrete udmøntning af ressourcerne skal ske her i Folketinget. Beslutningen om, hvordan midlerne bruges mest hensigtsmæssigt i den konkrete skole og i den konkrete klasse, skal træffes af de ansvarlige i den enkelte kommune på baggrund af de udfordringer, der er for de enkelte skoler og den enkelte klasse. Det vil sige, at det er ledelsen og medarbejderne, der prioriterer midlerne på skolen ud fra de konkrete behov. At give alle børn lige muligheder ville faktisk kræve, at vi var parat til at behandle dem forskelligt.

SF skriver, at der er alt for mange elever, der ikke får lært at læse, skrive og regne – det var et direkte citat. Der står også, at mange ikke er i stand til at gennemføre en ungdomsuddannelse. Jeg vil sige, at jeg fra at være frygtelig irriteret over den formulering i fredags i dag er blevet ked af den. Det er en retorik, som jeg er vant til at høre undervisningsministeren bruge, og jeg synes ikke, at den hører hjemme i SF's beslutningsforslag, hvis jeg må være så fri at have den mening.

Jeg er jo grundlæggende enig, når SF skriver i sit beslutningsforslag som begrundelse for at have tolærerordninger i 1.-3. klasse i dansk og matematik, at det ikke er elevplaner, nationale test og anden kontrol, der er brug for for at løfte det faglige udbytte i folkeskolen. Det, der er brug for, er, at den enkelte skole i Ringkøbing eller i Hirtshals eller i Gentofte eller i Uldum, eller hvor søren det nu er henne i Danmark, sammen med forældrene udvikler det grundlag, som skolen vil bruge til at samarbejde om og med den enkelte elev sammen med forældrene og lærerne. Det er næsten ikke til at holde ud, at vi i Grundtvigs fædreland – og Kolds fædreland – skal opleve, at det dikteres herfra.

Det havde også været smukt, hvis regeringen sammen med forligspartierne omkring folkeskolen ville bruge godt 100 mio. kr. på at lave en værktøjskasse til lærerne, så de havde de instrumenter, som det var relevant at bruge i folkeskolen, når den enkelte lærer havde brug for det, jævnfør den undervisning, der foregår i den enkelte klasse. Ja, der var mange ting, der kunne være meget bedre, og vi kunne være samlet meget bedre omkring folkeskolen, hvis man i forligskredsen var parat til at lytte til andre end sig selv.

Så vil jeg gerne som afslutning på denne del af indlægget appellere til SF om at prøve at bidrage til at finde ud af, hvor mange elever der

reelt forlader folkeskolen uden at kunne læse, skrive og regne. Det er blevet en saying, der bare tages for givet, og som er med til at italesætte en folkeskole, som har det elendigt, og det har folkeskolen ikke fortjent. Jeg vil også spørge SF, om SF virkelig mener, at det er folkeskolens ansvar, at 95 pct. af en ungdomsårgang tager en ungdomsuddannelse. Det er faktisk store opgaver, folkeskolen skal løfte.

Kl. 14:58

Vedrørende spørgsmålet om 22 elever i klassen som maksimum vil jeg sige, at støj- og larmproblemerne ikke nødvendigvis løses med en klassekvotient på 22 eller for den sags skyld på 26 elever – eller Det Radikale Venstre kunne jo have budt på 16 eller 26 elever, men det er slet ikke det, der skal til. Støj- og larmproblemerne løses af fælles klare holdninger og forventninger til eleverne på den enkelte skole.

Normerne for samvær og for adfærd på skolen er afgørende for, hvordan børn opfører sig. Skolen er ikke en forlængelse af børneværelset, og støj- og larmproblemer og disciplinære problemer løses af et tæt, tillidsfuldt og involverende forældresamarbejde. Uden det forældresamarbejde kan det overhovedet ikke lade sig gøre, og så har det ikke noget at gøre med, om der er 22 eller 24 børn i klassen eller 16. Støj- og larmproblemerne løses af synlig ledelse og af, at der er sammenhæng mellem normer, forventninger og handlinger.

Nu har undervisningsministeren besøgt en klasse i dag. Jeg kommer også rundt omkring på skolerne; jeg har efterhånden opdyrket et vist forhold til Rosenlundskolen i Ballerup, som er en meget stor skole med 900 elever. Den er bygget i 1960'erne; det er altså en étplansbygning, og det betyder, at der er nogle enormt lange gange med klasselokaler på hver side. Man kan spadsere ned ad sådan en gang en helt almindelig hverdag, og dørene står åbne ind til klasselokalerne, og der er bare en helt almindelig summen af arbejdsbier i klasserne. Men der er også en synlig ledelse, der er et meget tæt forældresamarbejde, og der er meget, meget klare værdier og normer for, hvordan man forventes at være på Rosenlundskolen i Ballerup, og hvad meningen med det er.

Det skulle vi sætte ind på at gøre meget mere ud af og så skaffe de ressourcer, som er relevante for det, der er det vigtigste, nemlig videreuddannelse af lærerne, synlig ledelse, tidssvarende undervisningsmaterialer, ordentlige fysiske